

การรับรู้เพศวิถีรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นชาย

นริสา วงศ์พนารักษ์ พย.ด.*

จิระภา ศิริวัฒนเมธานนท์ พย.ด.**

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาการรับรู้เพศวิถีรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันจำนวน 11 คน ในเขตจังหวัดมหาสารคาม เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ผลการวิจัยได้ข้อค้นพบ 2 ประเด็นคือ 1) การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็น 3 กระบวนการที่ต่อเนื่อง คือ การเกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น เกิดการสงสัยและคิดว่าตนเองอาจจะเป็นชายรักเพศเดียวกัน และเกิดการยอมรับว่าตนเองเป็นชายรักเพศเดียวกัน เริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งวัยรุ่นตอนปลายจึงยอมรับและเปิดเผยตนเองกับบุคคลใกล้ชิดและเข้าสู่การเข้าหาสังคมรักเพศเดียวกัน และ 2) พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน มีความสนใจและดึงดูดใจทางเพศกับเพศเดียวกันและคบหากันเป็นคูรัก วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันบางคนมีเพศสัมพันธ์กับคู่ของตนเองโดยไม่ป้องกัน คือไม่ใช้ถุงยางอนามัย เพราะมีความไว้วางใจคู่ของตนเอง ซึ่งนับเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีที่สำคัญของกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาครั้งนี้ วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันควรได้รับการส่งเสริมสุขภาพทางเพศ ข้อมูลที่จำเป็นและการให้การปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นเป็นวัยวิกฤติของมนุษย์เป็นวัยที่มีความสับสนทางจิตใจมากที่สุด¹ เนื่องจาก เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เป็นวัยที่ประสบกับความยุ่งยากและสับสนอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในโลกยุคปัจจุบัน และในช่วงวัยนี้เป็นวัยที่แสวงหาอัตลักษณ์แห่งตน²⁻⁴ วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน มักจะชะลอการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศเอาไว้ระยะหนึ่งก่อน จนกว่าจะเกิดความแน่ใจว่าพัฒนาการทางเพศดังกล่าวมีความปลอดภัยและได้รับการสนับสนุน และมีการออกไปรวมกลุ่มเพื่อนที่มีอัตลักษณ์ทางเพศแบบเดียวกัน จึงมักพบว่าวัยรุ่นรักเพศเดียวกันมีจำนวนน้อยที่ยอมรับพฤติกรรมแบบนี้ตั้งแต่อายุน้อยและยอมเปิดเผยตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกัน⁵⁻⁶ และมักพบว่ามีการเปิดเผยหรือแสดงออกชัดเจนในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย⁷⁻⁸ ชายรักเพศเดียวกันมักประสบกับความรู้สึกขาดความรัก และมีความรักที่

ยังไม่เป็นที่ยอมรับได้ในวงกว้าง ทำให้กลุ่มชายรักเพศเดียวกันให้ความสำคัญกับวิถีทางเพศ กล่าวได้ว่าความสุขหรือทุกข์ล้วนมาจากวิถีทางเพศ⁹ และในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศสูงจากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย จิตใจและเริ่มอยากรู้ อยากทดลองและเริ่มมีความต้องการทางเพศ รู้สึกดึงดูดสนใจเรื่องเพศ เกิดความรู้สึกชอบ รัก ปรารถนา มีการแสดงออกถึงความต้องการมากขึ้น และในวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันบางคนอาจมีความรัก มีประสบการณ์มีเพศสัมพันธ์ มีความฉีกค่อนอง อยากรู้ อยากลอง ประมาทพลาดพลั้งและนำมาซึ่งปัญหามากมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาสุขภาพทางเพศ

ประเทศไทยยังต้องเผชิญปัญหาการติดเชื้อเอชไอวีที่เพิ่มทวีขึ้นและส่งผลกระทบต่อสุขภาพของวัยรุ่น จากสถานการณ์การติดเชื้อเอชไอวีจากสถิติเอดส์โลก ปี 2010 มีผู้ติดเชื้อเอชไอวีทั่วโลกจำนวนกว่า 60 ล้านคนและ 25 ล้านคนต้องเสียชีวิต และพบว่าร้อยละ 41

*อาจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

**รองศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ของผู้ติดเชื้อรายใหม่อายุระหว่าง 15-49 ปี กลุ่มวัยรุ่นและเยาวชนยังเป็นศูนย์กลางของการแพร่ระบาดของทุกประเทศ¹⁰ สำหรับในประเทศไทย กลุ่มอายุที่มีอัตราการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากที่สุดคือ กลุ่มอายุระหว่าง 15-24 ปี¹¹ และจากรายงานสถิติของสำนักโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2554¹² พบว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ.2527 จนถึงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2554 มีจำนวนผู้ป่วยเอดส์ จากสถานบริการสาธารณสุขทั้งภาครัฐและเอกชนรวมทั้งสิ้น 372,874 ราย เป็นวัยรุ่นอายุ 10-24 ปีจำนวน 33,292 คน (ร้อยละ 8.9) ของจำนวนผู้ป่วยเอดส์ทั้งหมด โดยพบมีปัจจัยเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 84. และจากการติดตามอัตราป่วยและอัตราตายของผู้ป่วยเอดส์ประเทศไทยที่รายงานในระบบเฝ้าระวัง สำนักโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ระหว่างปีพ.ศ. 2527-2553 พบว่าตั้งแต่ปีพ.ศ.2548 เป็นต้นมา การติดเชื้อรายใหม่ในกลุ่มคนอายุต่ำกว่า 21 ปีเพิ่มสูงขึ้น กลุ่มประชากรเฉพาะที่มีความชุกต่อการติดเชื้อเอชไอวีสูงและไม่ลดลงคือกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายหรือชายรักเพศเดียวกัน ที่สำคัญคือพบถึงร้อยละ 33 หรือ 1 ใน 3 ของผู้ติดเชื้อรายใหม่ เป็นกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน¹³

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการรับรู้เพศวิถีรักเพศเดียวกัน เพื่อสามารถเข้าใจถึงการรับรู้การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกัน และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน ตามมุมมองของวัยรุ่นเอง ข้อมูลที่ได้สามารถนำมาใช้ในการเฝ้าระวังปัญหาและหาแนวทางส่งเสริมป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่นำมาสู่การติดเชื้อเอชไอวีที่กำลังทวีความรุนแรงและเพิ่มจำนวนมากขึ้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะในกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการรับรู้เพศวิถีรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

(in-depth-interview) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants: KI) คือ วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันอายุระหว่าง 18-24 ปี จำนวน 11 คนที่อยู่ในเขตจังหวัดมหาสารคาม โดยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่มีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนด คือเป็นชายรักเพศเดียวกันและผู้ให้ข้อมูลยินยอมให้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยใช้เวลาครั้งละ 60-90 นาทีจนได้ข้อมูลอิ่มตัว ระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนมีนาคม 2553 ถึงเดือนมีนาคม 2554 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลโดย 1) ภายหลังผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ลงวันที่ 14 มกราคม 2554 ให้เก็บข้อมูลได้ ผู้วิจัยได้เข้าพบและแนะนำตนเองกับวัยรุ่นผู้ให้ข้อมูล แนะนำตัวพร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีการวิจัยโดยสรุปขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลและขอให้ลงนามในใบยินยอมให้ข้อมูล พร้อมทั้งพิทักษ์สิทธิโดยแจ้งให้ทราบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิตอบรับหรือปฏิเสธ โดยสามารถยกเลิกการให้ข้อมูลได้ตลอดเวลา โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยจะนำเสนอในภาพรวมเพื่อพิทักษ์สิทธิส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล 2) ในการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยขออนุญาตใช้เครื่องบันทึกเสียงขณะที่มีการสัมภาษณ์เชิงลึก และชี้แจงสิทธิของผู้ให้ข้อมูลว่าหากไม่พึงประสงค์จะให้มีการบันทึกเสียงในช่วงเวลาใดสามารถทำได้โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ โดยการพิทักษ์สิทธิระบุไว้ในใบยินยอมให้ข้อมูล 3) ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยใช้เวลาประมาณ 60-90 นาที

การตรวจสอบข้อมูล ผู้วิจัยได้พัฒนาแนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก สำหรับวัยรุ่น โดยผู้วิจัยได้สร้างแนวคำถามเพื่อศึกษาการรับรู้เพศวิถีรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน ให้ครอบคลุมถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเป็นเพศ เพศวิถีรักเพศเดียวกันและพฤติกรรมทางเพศ โดยแนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาร่วมกันในคณะผู้วิจัยก่อนนำไปใช้จริง และในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเทปการสัมภาษณ์และมีการใช้คำพูดของผู้ให้ข้อมูลเพื่อยืนยันความจริงและความชัดเจน ในทุกประเด็นของการวิเคราะห์และการรายงาน

ผลการศึกษา มีการถอดเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ ประโยคต่อประโยค และวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อมๆ กัน เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ และค้นหาความหมายที่ยังไม่ชัดเจน เพื่อนำไปถามผู้ให้ข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง ในส่วนของตัวผู้วิจัยเอง ผู้วิจัยได้สะท้อนความคิดพิจารณาตน เพื่อตรวจสอบผลกระทบจากความคิด ความรู้สึก และความพร้อมของตัวผู้วิจัยเอง ต่อกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน จำนวน 11 คน ส่วนใหญ่อายุ 21 ปี ร้อยละ 63.6 ปัจจุบันพักอยู่กับเพื่อน ร้อยละ 36.3 และพักอยู่คนเดียว ร้อยละ 36.3 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 63.7 สมาชิกในครอบครัวรักใคร่กันดี ร้อยละ 82.0

ในการศึกษาการรับรู้เพศวิถีรักเพศเดียวกัน ของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน สามารถอธิบายข้อค้นพบใน 2 ประเด็นต่าง ๆ จากมุมมองตามการรับรู้ของวัยรุ่นเอง ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกัน วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน ทั้ง 11 คน ระบุว่าตนเองเป็นเกย์ มีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกันโดยส่วนหนึ่งระบุว่าเกิดจากตนเอง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ บางส่วนระบุว่าเกิดจากการถูกเลี้ยงดูแบบผู้หญิง เกิดจากการเล่นและการอยู่ในกลุ่มเพื่อนในวัยเด็ก และมีบางส่วนระบุว่าเกิดจากสังคมแวดล้อม การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกันเกิดอย่างมีขั้นตอนที่ต่อเนื่อง เริ่มจากเกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น เกิดความสงสัยและคิดว่าตนเองอาจจะเป็นคนรักเพศเดียวกัน และเกิดการยอมรับอัตลักษณ์ชายรักเพศเดียวกันแล้วจึงเปิดเผยตนเอง ดังตัวอย่างคำพูดต่อไปนี้

“เป็นเพศที่สามเป็นเพศอีกเพศหนึ่งซึ่งแยกมาจากชายหญิง เป็นลักษณะเฉพาะแบบเพศที่สาม ไม่เป็นผู้ชาย ไม่เป็นผู้หญิง เรียกตัวเองว่าเป็นเกย์” (วัยรุ่น 2 P1L4-8)

“ก็เป็นมาแต่เกิด แต่ว่าตอนที่อยู่บ้านก็จะเรียกร้อย...ไม่ชอบเล่นผาดโผนแบบเด็กผู้หญิง ผมไม่

ชอบ ผมจะชอบเล่นขายของ ดรัมเมเยอร์ พออายุก็ซึก 6 ขวบ เล่นอยู่กับเพื่อน แล้วผมก็เล่นกับเพื่อนผู้ชายอยู่ แล้วครับ ก็แอบชอบผู้ชาย...เราเป็นของเรายอยู่แล้ว แล้วมันก็ออกมาเรื่อย ๆ ของมันเอง” (วัยรุ่น 3: 38-46)

“ตอนเด็กผมเป็นผู้ชาย แต่ด้วยความที่เราชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิง สนุกกันมากขึ้น ก็เลยทำให้ผมรู้ว่าการที่เราเป็นเพศอีกเพศหนึ่ง มันเป็นมาจากสภาพสิ่งแวดล้อม...ช่วง ม.ต้นที่ผมคิดว่าตัวเองเป็น แต่ก็ไม่ได้โยนหัวว่าอยากมีผู้ชาย แต่ที่ล่องเลยมาจนป่านนี้ก็ด้วยความอยากรู้ อยากลอง พอเราก้าวไปเรียน ม.1 เจอคนที่เขาเป็นมากกว่าเรา สิ่งแวดล้อมพาไปก็กล้าที่จะแสดงตัวตนออกมา” (วัยรุ่น 6: 10-15)

“ใช้ครับ เริ่มจากการเลี้ยงดูของแม่ด้วย แม่ไม่ได้ปล่อยให้เราไปเที่ยวเหมือนผู้ชายทั่วไป เป็นลูกคนเล็กแล้วแม่รู้สึกหวง ทำให้เรารู้สึกว่าเหมือนลูกสาว ทำนั่นนี่เสียหาย ก็เลยชอบทำเหมือนผู้หญิงมากกว่า มีบางครั้งที่ทำงานที่พ่อให้ทำเหมือนผู้ชาย ทำได้ตามหน้าที่แต่ไม่รู้ลึกซึ้ง ชอบ แล้วก็สนิทกับแม่มากกว่า” (วัยรุ่น 9: 93-95)

“มันเริ่มตั้งแต่ตอนอยู่อนุบาลแหละ รู้สึกตัวว่าเราชอบทำกิจกรรมของเด็กผู้หญิงมากกว่า ชอบเล่นตุ๊กตาบาร์บี้ ชอบเต้น ชอบการแสดงออก ชอบทำเหมือนที่เด็กผู้หญิงเค้าทำชอบเล่นของสวย ๆ งาม ๆ ก็อย่างเวลาอยู่บ้านนะเวลาที่สาวทำอะไรเป็น เราก็ดึงตัวให้ได้อย่างพี่สาว หรือไมก็ให้ได้มากกว่าพี่สาว ก็ไม่ได้ปิดกั้นอะไร” (วัยรุ่น 2: 64-67)

“ตั้งแต่ ป.4 ครับ ก็งานโรงเรียน ผมกวาดหมดเลย เต้น รำ งานแห่เทียนพรรษาขึ้นมัธยมต้น เต้นเชียร์ก็เริ่มมีผลกับเรามากขึ้น ทำให้เราเป็นคนกล้าแสดงออก เราไม่ได้ปิดกั้นสิ่งที่เราเป็น เราเดินตามทางของเรา” (วัยรุ่น 6: 36-39)

“เป็นอิทธิพลจากครอบครัวซะมากกว่า คือผมอาจจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีแต่ผู้หญิง แล้วถูกสอนขัดเกลาเลี้ยงดูเหมือนเด็กผู้หญิงมาก เพราะส่วนมากในครอบครัวจะเป็นผู้หญิงมากกว่าครับ มีแม่ ยาย พี่สาว ญาติส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ก็อยู่โตมาแบบนั้น” (วัยรุ่น 2: 30-33)

“คนก็จะสรรหาคำเรียกเราว่า อ้วนแอ้นบ้าง ตุงตุงบ้าง มันเหมือนส่งเสริม ยิ่งเรียกเท่าไร พฤติกรรม

ยิ่งออกมามากขึ้นเรื่อย ๆ ตอนเป็นเด็กทำผู้ใหญ่ก็จะชมว่าน่ารัก หัวเราะ พอผู้ใหญ่ชมเราก็คิดว่าเป็นสิ่งที่ทำแล้วถูกต้องหรือเปล่า เพราะว่าผู้ใหญ่ไม่ดู เหมือนส่งเสริม ก็เลยคิดว่าสภาพแวดล้อมก็มีส่วน” (วัยรุ่นน 9: 97-100) “ก็รู้สึกว่าเป็นตั้งแต่เด็กครับ แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าเขาเรียกว่าเราเป็นอะไร พอมาตอนอายุ 16 ก็มาดูแลตัวเองว่าการแต่งกายเรามากไปหรือเปล่า พฤติกรรมเรามากเกินไปไหม จะเริ่มรู้สึกเขินอาย...ก็มาคิดว่าเราทำไปเพราะหน้าที่หรือเปล่า เพราะมีการแสดงก็ต้องแต่ง พอเริ่มขึ้น ม. 4 เราก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่แล้ว เราก็ออยากเป็นผู้ชาย ไม่อยากแต่งหญิง เราไม่ได้รู้สึกรักในตัวผู้หญิง” (วัยรุ่นน 11: 58-63)

“ม. 1-2 ก็ยังไม่กล้าแสดงออก ว่าชอบผู้ชาย แต่ชอบ ปลื้มผู้ชาย เพียงไม่กล้าแสดงออก ม. 3 กล้าแสดงออก ว่าชอบ ยิ่ง ม.ปลายยิ่งกล้ามากขึ้น ทุกคนรู้เลยว่าเราชอบ...ผมก็บอกให้คนรอบข้างรู้ ว่าเราชอบผู้ชายนะ ... แต่ไม่ได้กรีดกรีด ดัดจริต ไม่ใช่ เป็นการบอกกล่าวมากกว่า...ก็เหมือนกับชาย หญิงที่เป็นคู่รักที่ไปกันครับ อาจเป็นการเปิดเผยว่าเราเป็นเพศที่ 3 เลยก็ได้ครับ เพราะว่าเวลาเราเดินด้วยกันคนก็จะรู้เลยว่าเราคบกัน เป็นอะไรกัน” (วัยรุ่นน 10: 121-144)

“...ชัดเจนตอนเรียนมทลยครับ มีเพื่อนกลุ่มเดียวกันที่เป็นเหมือนกัน มันมีความสุขที่กล้าแสดงออกครับ สิ่งแวดล้อมพาไป” (วัยรุ่นน 2: 32-33)

2. พฤติกรรมทางเพศ วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน ได้อธิบายพฤติกรรมทางเพศของตนเมื่อเกิดความรู้สึกหรือความต้องการทางเพศโดยมีบทบาทการมีเพศสัมพันธ์หลายแบบ และมีผู้ให้ข้อมูล 4 ใน 11 คนมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ใช่ถุงยางอนามัย ดังตัวอย่างคำพูดต่อไปนี้ “ของผมนี่คือเขาก็จะเป็นผู้ชาย ผมก็จะเป็นผู้หญิง ก็คือถ้าจูบกันปั๊บทุกอย่างก็จะเริ่มไปเลย ก็จะจูบเลยไปทุกส่วนก็จะไปเองเลย ตอนอยู่ด้วยกันก็ทุกวันด้วยซ้ำ...ครั้งแรกมันเจ็บมาก ผมเจ็บมากก็เลยแบบเลือดออกเลยเจ็บมาก...” (วัยรุ่นน 1: 205-208)

“คนอื่น...ก็มีแบบไม่เต็มใจครับ....เขาก็พยายามที่จะทำ ผมก็จะเป็นผู้ชายเขาก็จะเป็นผู้หญิง เขาก็จะออรัลเช็กช้อย่างนี้ครับ เขาก็จะทำเพราะผมไม่ทำ แล้วเขาก็ขึ้นมานั่งทำเองอย่างนี้ครับ เพราะผมไม่ต้องการ

ที่จะทำ ผมไม่ได้แบบว่ารักเขา... (วัยรุ่นน 1: 226-228) “เป็นฝ่ายรับ...ในส่วนของคนทีคบปัจจุบันเขาก็เรียนรู้มาแล้วเขาจะต้องเป็นอย่างนี้ครับ และก็ได้มาเจอกันแล้วครับ... ก็คือว่าต่างคนต่างเรียนรู้มาแล้วว่าชีวิตเราจะเป็นยังไง ...แต่ส่วนตัวผมก็คือเป็นแบบนี้อยู่แล้วคือมันมีความสุขแล้วครับ....ว่าเราต้องทำแบบนี้จะทำหน้าที่ตรงนี้มากกว่า ถ้าเป็นแฟนก็คือคนนี้จะต้องเป็นรุกนะ...” (วัยรุ่นน 5: 184-188)

“เจอกันใน Facebook ก็จะถามกันแล้วว่าแบบไหน ก็รู้เลยว่าเค้าต้องตอบอะไรมา มันจะเป็นคำย่อ ออ นน สส น้ำหนัก ส่วนสูง คุณอะไร แล้วก็แบบไหน จะเป็นคำถามแบบนี้ใน Face book ก็จะถามว่าชื่ออะไร เรียนที่ไหน ก็จะตอบมาเอง ว่ารักครับ รักครับ” (วัยรุ่นน 4: 83-86)

“แต่ก่อนก็เคยป้องกันมาตลอด คือเขามั่นใจ เขาก็มั่นใจ เหมือนความเชื่อที่เราพูดกันว่าจะติดจะเป็นอะไรไหม ถ้าจะเป็นก็เป็นด้วยกัน เขามั่นใจว่าเราสะอาดมาแล้ว แล้วเขาก็มั่นใจว่าเขาสะอาดมาแล้ว มันใจว่าถ้าจะเจอเชื้อโรคอะไรอยู่ด้วยกันก็เจอด้วยกัน ...ถุงยางก็มีใช้บ้างไม่ใช้บ้าง” (วัยรุ่นน 7: 72-74)

“ขึ้นอยู่กับความไวใจมากกว่า มันตอบยากมาก ถ้าเราคิดว่าเรามั่นใจกันและกัน...เราป้องกันกับคนอื่นมามากมาย แต่กับคนนี้เราไวใจ เราเชื่อใจกันเขาก็ป้องกันมา ถ้าเป็นก็เป็นด้วยกัน” (วัยรุ่นน 6: 74-78)

“คือถ้าแต่ก่อนถ้าผมไม่จริงจังด้วย คือมันเป็นช่วงเล่น ช่วงเที่ยวนะครับ...ก็ใส่ทุกครั้ง แต่ผมผมนึกคิดว่าจริงจิงกับคนนี้ถ้าผมศึกษาประวัติเขาไม่ไวใจเขามผมก็จะใส่ถุงยางแต่ถ้าสมมติผมไวใจเขาก็ไม่ใส่นะ ส่วนมากผมจะมองสายสุขภาพด้วยกัน ผมคิดว่าเขาน่าจะสะอาดมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ แล้วก็คิดว่าเขาเป็นยังไง” (วัยรุ่นน 5: 196-199)

“ครับ เราก็ก้าวเขาจากเราไป มันอยู่ในขั้นที่เรารักเขาแล้วยังปฏิเสธยากคือเรากลัวอย่างเดียวว่าเขาจะทิ้งเราไป คือมีอะไรที่เรายอมได้เราก็อยอม...ในความรู้สึกเรามองว่ามันไม่ปลอดภัย แต่เรารู้สึกว่า เราก็ออยากเชื่อใจเขาสักครั้ง คือเราก็คิดว่าเราก็อเชื่อใจเขา อยากมอบความไวใจเขา เราก็อต้องยอม เคยมีอะไรแบบไม่ใช่ถุงยางครั้งหนึ่ง คือเราก็ก้าว ถามว่าทำให้เขารู้สึกดีก็

ใช่ แต่เรารู้สึกกังวลหรือกลัว ยิ่งถ้าตอนเล็กกันก็ต้องสังเกตอาการตัวเอง ก็เกิดความกังวล แต่พอเรามีแฟนใหม่เข้ามา ความกังวลก็จะหายไป...ก็ไวใจครับ ที่ไม่ได้ใส่คือผมคิดว่าความไวใจมันเป็นสิ่งแรก ไวใจคู่รักเรา มีอะไรกันบอยแล้วใส่ถุงยางทุกครั้ง ก็จะมีแบบเอ๊ะ...มันไม่เป็นอะไรหรอกมั้งก็คิดไป มันจะเป็นแบบอัตโนมัติ ” (วัยรุ่น9: 314-337)

โดยสรุปมีหลายสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีชายรักเพศเดียวกันมีขั้นตอนที่เกิดอย่างต่อเนื่อง คือ เริ่มรู้สึกถึงความแตกต่างไปจากคนอื่น เกิดความสงสัยและไม่แน่ใจในตนเอง จากนั้นจึงพยายามแสวงหาข้อมูลและเข้ากลุ่มกับคนที่มีความเหมือนกันจนมั่นใจในตนเองและจึงเปิดเผยต่อคนอื่นต่อไป บทบาทการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันเป็นฝ่ายกระทำคือ ฝ่ายรุก ฝ่ายถูกกระทำคือฝ่ายรับ หรือทั้งสองบทบาทสลับกันได้ มีการพบเจอทางสื่อออนไลน์ เมื่อคบหากัน ไวใจเชื่อใจกันจนมีเพศสัมพันธ์พบว่าวัยรุ่นกลุ่มนี้ส่วนหนึ่งยังมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน

การอภิปรายผล

อัตลักษณ์ทางเพศ เกิดจากกระบวนการที่หล่อหลอมความเป็นตัวตนของวัยรุ่น โดยผ่านการขัดเกลาทางสังคมเพื่อให้รับรู้และแสดงออกทางเพศตามความคาดหวังของสังคม การรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศจึงเป็นความรู้สึกนึกคิดและความรู้สึกที่มาจากภายในจิตใจที่รับรู้ว่าเป็นเพศใด เพื่อที่จะสามารถกำหนดบทบาทและดำเนินชีวิตในอนาคตที่จะสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อบุคคลอื่น¹⁴⁻¹⁵ การศึกษาครั้งนี้พบว่าการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกันเกิดจากหลายสาเหตุทั้งเกิดจากจากตนเอง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติติดตัวมาตั้งแต่เกิดจากการถูกเลี้ยงดู การเล่นและการอยู่ในกลุ่มเพื่อน และจากสังคมแวดล้อม ซึ่งสาเหตุเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน^{14,16-19} ขณะที่การศึกษาชิ้นหนึ่งอธิบายว่าการเป็นเกย์เป็นการเลือกไม่ได้ที่จะเป็นแต่เป็นมาจากตัวเอง ขณะเดียวกันสิ่งแวดล้อมมีผลน้อยมากและมีส่วนกระตุ้นเพียงภายนอกเท่านั้น²⁰ การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศ

วิถีรักเพศเดียวกันเกิดอย่างมีขั้นตอนที่ต่อเนื่อง เริ่มต้นคือขั้นตอนการเกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น ขั้นตอนการเกิดความสงสัยและคิดว่าตนเองอาจจะเป็นคนรักเพศเดียวกัน และขั้นตอนการเกิดการยอมรับอัตลักษณ์ชายรักเพศเดียวกัน แล้วจึงเปิดเผยตนเอง โดยจะเริ่มเปิดเผยกับเพื่อนสนิทหรือคนที่ไวใจ แล้วจึงค่อยมีการเข้ากลุ่มสังคมกับชายรักเพศเดียวกันเหมือนกับตน^{17, 22} ความสนใจและรู้สึกดึงดูดใจเพศเดียวกันจะเริ่มจากวัยเด็ก เริ่มแสดงออกในช่วงวัยรุ่นตอนต้นและมีการแสดงออกชัดเจนมากในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย⁷⁻⁸ การใช้ชีวิตทางเพศภายใต้โลกของเกย์นั้นพบว่าการแสดงออก ความสนใจ ความชอบและรู้สึกดึงดูดใจทางเพศต่อเพศเดียวกัน มีบทบาทการมีเพศสัมพันธ์ ฝ่ายกระทำ ฝ่ายถูกกระทำ หรือทั้งสองบทบาทสลับกันไปได้^{9, 17, 21} เพศวิถีจึงเป็นวิถีทางเพศที่ถูกหล่อหลอมสร้างจากค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบวิธีคิด วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาและการแสดงออกทางเพศ ความคิดที่เกี่ยวกับคู่รัก คู่ชีวิตในอุดมคติและกามกิจ²³

ในปัจจุบันมีจำนวนชายรักเพศเดียวกันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากการศึกษาในภาคเหนือของประเทศไทยพบว่า วัยรุ่นชายระบุว่าตนเองเป็นชายรักเพศเดียวกันถึงร้อยละ 9²⁴ สำหรับพฤติกรรมทางเพศการศึกษาครั้งนี้พบว่าวัยรุ่นกลุ่มนี้บางคน (4 ใน 11 คน) ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ตัดสินใจที่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับคู่รัก เพราะมีความไวเนื้อเชื่อใจกันและเป็นการแสดงความจริงใจต่อการคบหา แม้ว่าจะเป็นคนจำนวนน้อยแต่ถือว่ามีความเสี่ยงที่ควรให้ความสำคัญอยู่ เนื่องจากการแพร่ระบาดของ การติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักโดยไม่มีการป้องกัน เนื่องจากเนื้อเยื่อของลำไส้ตรงมีลักษณะบางและฉีกขาดง่ายทำให้เชื้อเอชไอวีมีโอกาสเข้าสู่ร่างกายได้ง่าย²⁵ มีการศึกษาในประเทศไทย ปี 2549 สะท้อนให้เห็นถึงเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกันและเพิ่มโอกาสเสี่ยงในการติดเชื้อเอชไอวีเพิ่มขึ้น ผลการศึกษา พบว่าในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายของไทยร้อยละ 45 ไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำและร้อยละ 21 ไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนชั่วคราว²⁶ เช่นเดียวกับรายงานการศึกษาชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย

บางคนเลือกมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักโดยไม่มีการป้องกัน โดยเชื่อว่าเป็นการพิสูจน์ความเป็นชายที่เหนือกว่าหรือเป็นการยืนยันความรักต่อคนรัก²⁷ และมีการศึกษาที่รายงานว่า ชายรักชายบางคนแม้ว่าจะกลัวโรคเอดส์ แต่ก็ยังขาดในเรื่องความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง จึงมีคนกลุ่มนี้จำนวนหนึ่ง ที่มีกิจกรรมทางเพศเพื่อความสนุก ความสุข และหากไม่ได้มีการป้องกันตนเองก็เสี่ยงต่อการเกิดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือถ้าติดเชื้ออยู่แล้วก็อาจแพร่เชื้อได้อย่างกว้างขวาง⁹

ในปัจจุบันแม้ว่าจะมีการเปิดเผยตัวและยอมรับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมากขึ้น แต่การเข้าถึงวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันยังทำได้ค่อนข้างยาก เนื่องจากมีบางส่วนยังไม่เปิดเผยตนเองว่าเป็นชายรักเพศเดียวกัน ดังนั้นการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน ในปัจจุบันไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร แม้จะมีการจัดบริการด้านสุขภาพต่างๆ ดังนั้นการให้ความช่วยเหลือควรมุ่งทำความเข้าใจและกระตุ้นให้กลุ่มชายรักเพศเดียวกันตระหนักถึงภาวะเสี่ยงต่อการติดเชื้อ¹⁵ โดยมีกลยุทธ์ที่เฉพาะเหมาะสมกับบริบทของกลุ่ม ได้แก่ 1. การให้ข้อมูลเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยโดยต้องมีการป้องกัน 2. การให้คำปรึกษาเรื่องสุขภาพทางเพศ 3. มุ่งเน้นสร้างความตระหนักและความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยของวัยรุ่นกลุ่มนี้

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ได้ให้การสนับสนุนการดำเนินโครงการวิจัย ขอขอบคุณวัยรุ่นผู้ให้ข้อมูลหลักที่สะท้อนมุมมองที่มีคุณค่าครั้งนี้

References

1. Erikson EH. Identity Youth and Crisis. New York: W.W. Norton & Company, Inc; 1968.
2. Neinstein LS, editor. Adolescent health care: A practical guide, 4th ed. Philadelphia: Lippincott Williams & Wilkins; 2002.
3. Sanstock JW. Adolescence. 8th ed. Boston: McGraw-Hill Higher Education; 2001.
4. Fongkaew W. HIV Prevention among Adolescents: Challenging Issues and Solutions. Chiangmai: Nopburee Printing; 2011.
5. Ruangtrakool S. Homosexuality and Mental Health. Bangkok: Ruankaew Printing; 2007.
6. Kaeotep K, Saekuai P. Gender, sexuality and reproductive rights and health in the Mekong Sub-Region. Bangkok: Amarin Printing & Publishing Public Company Limited; 2004.
7. Remafedi G, Resnick M, Blum R, Harris L. Demography of sexual orientation in adolescents. Pediatrics 1992; 89 (4): 714-721.
8. Haring-Bartle S. The Relationship among parents adolescent differentiation, sex role orientation and identity development in late adolescence and early adulthood. Journal of adolescence 1997; 20 (5): 553-565.
9. Parkaw P, Chirawatkul S. Happy, sadness and mental status of male homosexuals in Isan community. Journal Psychiatric Association Thailand, 2008; 53 (4): 377-391.
10. UNAIDS. It takes a village; Ending Mother To Child HIV Transmission – a partnership uniting the millennium villages project and UNAIDS. [2010]. [Cites 2012 February 9]. Available from: www.unaids.org.
11. Bureau of Epidemiology. Department of Disease Control Ministry of Public Health. AIDS Situation [November 15, 2011]. [2012]. [Cites 2012 July 11]. Available from: <http://www.boe.moph.go.th/report.php?cat=19>.
12. Bureau of Epidemiology. Department of Disease Control Ministry of Public Health. AIDS Situation [March 31, 2011]. [Cites 2012 July 10]. Available from: <http://www.boe.moph.go.th/report.php?cat=19>.

13. The Thai Red Cross AIDS Research Centre. Getting to Zero. [Cites 2012 July 16]. Available from: <http://www.redcross.or.th/node/15421>.
14. Fongkaew W, Wongpanarak N, Fongkaew K, Lertmunlikaporn S. A study of sexual identity among adolescents. *Journal of the National research council of Thailand* 2007; 39 (1): 47-77.
15. Wood JT. *Gendered lives: Communication, Gender, and Culture*. California: Health Publishing; 1994.
16. Ulrichs KH. *The riddle of Man-Manly Love*. Volume 1. Translated by Michael A Lombardi-Nash. Buffalo, NY: Prometheus Books; 1994.
17. Intaraphet S. Development of HIV Prevention Model among MSM in Chiang Mai Province. Master of Nursing Science ZInfection Control Nursing. Graduate School, Chiang Mai University; 2008.
18. Naksing P. *Gay: Identity development and sexual lifestyle*. Master of Sociology and Anthropology, Graduate School, Thammasat University; 2004.
19. Srichannil N. Family, life and function issues of men who have sex with men. Master of Science Programme in Human development. National Institute for Child and Family Development; 2010.
20. Pengchai K. A Study of Gay's life style. Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology at Srinakharinwirot University; 2006.
21. Khongtong W. Characteristics of the homosexuals joining the POWER OF VIOLET group in a Southern Province. (Thesis). Khon Kaen: University; 2000.
22. Teskeo K. *Buddhadhamma and homosexual behavior: A case study of university students attitudes in Bangkok*. Master of Arts, Mahidol University; 2000.
23. Archavanitkul K. Sexuality transition in Thai society. In *Thailand's population in transition: A turning point for Thai society*: Institute for Population and Social Research; 2011.
24. van Griensven F, Kilmarx PH, Jeeyapant S, Manopaiboon C, Korattana S, Jenkins RA, Uthaivoravit W, Limpakarnjanarat K, Mastro TD. The prevalence of bisexual and homosexual orientation and related health risks among adolescents in Northern Thailand. *Archives of sexual behavior* 2004; 33 (2):137-147.
25. Ruikorakarm D, Kownaklai J, Khamenkhon K, Meena P, Jandekaryom S, Piyasuwan S, Jansiri K. Overviews Onsexual Intercourse of HIV Infected People Taking Anti_Retroviral Drugs: Duty or Happiness. *Jurnal of Nurses' Association of Thailand North-Eastern Divison*. 2011; 29(1): 12-21.
26. Mansergh G, Naorat S, Jommaroeng R, Jenkins RA, Stall R, Jeeyapant S, et al. Inconsistent condom use with steady and casual partners and associated factors among sexually-active men who have sex with men in Bangkok, Thailand. *AIDS and Behavior* 2006; 10 (6): 743-751.
27. UNESCO Bangkok. Peer and outreach education for improving the sexual health of men who have sex with men: A reference manual for peer & outreach worker. [2007]. [Cites 2012 September 10]. Available from: <http://unesdoc.unesco.org/images/0018/001837/183760tha.pdf>

Perception of Homosexuality in Adolescent Males

Narisa Wongpanarak PhD*

Jirapa Siri wattanamethanon PhD**

Abstract

The purpose of this qualitative research was to study the perception of homosexuality in adolescent males. In-depth interviews with key informants were used in data collections. 11 homosexuality adolescent males from Mahasarakham province were participated in this study. Data were analyzed by the content analysis.

The findings of this study showed that 1) the development of homosexual identity and homosexuality; this process consisting of three continuous stages, feeling differ from the others men, thinking about possibility being homosexual, and accepting themselves as a homosexual. The homosexual identity development has begun since they were childhood until their late adolescences. Then, they will disclosure to others and homosexual society. 2) The sexual behaviors; gay youths establish their unsafe- relationship with same-sex partner, and some of them had a high risk to HIV infection because their unsafe sex intercourse and no condom because of trusting each other. Therefore, the sexual health promotions , in-depth information, counseling are needed as a recommendation from this research.

Keywords: perception, development of homosexual identity, homosexuality

*Lecturer, Faculty of Nursing, Mahasarakham University

**Associate Professor, Faculty of Nursing, Mahasarakham University